

R. P. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z upływem w dniu 31 marca 1951 r. terminu zawarcia umów przez inwestorów z przedsiębiorstwami wykonawstwa inwestycyjnego zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się dzień 31 maja 1951 r. jako termin nieprzekraczalny do notyfikowania bankom finansującym inwestycje przez inwestorów objętych planem inwestycyjnym na rok 1951 umów zawartych z przedsiębiorstwami wykonawstwa inwestycyjnego na roboty rozpoczęte przed dniem 31 maja 1951 r.

§ 2. Po dniu 31 maja 1951 r. banki finansujące inwestycje nie będą pokrywały faktur (rachunków) wy-

stawionych przez przedsiębiorstwa wykonawstwa inwestycyjnego na inwestorów objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, o ile przed otrzymaniem faktury przez bank finansujący inwestycje umowa na daną robotę nie została przez bank potwierdzona.

§ 3. Faktury określone w § 2 zostaną pokryte przez banki finansujące inwestycje dopiero po potwierdzeniu przez nie odnośnych umów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

626

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 maja 1951 r.

w sprawie ustalenia wysokości wydatków, które mogą być udokumentowane dowodami zastępczymi.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z postanowieniami § 90 ust. 3 przepisów stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1950 r. w sprawie przepisów o wykonywaniu budżetu Państwa oraz o rachunkowości budżetowej zarządza się, co następuje:

§ 1. W razie niemożności otrzymania przez jednostkę budżetową oryginalnych rachunków dla udoku-

mentowania drobnych wydatków, należy sporządzić dowód zastępczy w formie oświadczenia, podpisanego przez pracownika, który dokonał wydatku, oraz innego pracownika lub świadka i podać imię i nazwisko oraz adres zbywcy rzeczy lub świadczącego usługi. Wydatki takie mają być szczegółowo wymienione w oświadczeniu i nie mogą przekraczać łącznie kwoty 30 zł w każdym poszczególnym wyliczeniu.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

627

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 15 maja 1951 r.

w sprawie upoważnienia jednostek podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego do przeprowadzenia rozgraniczenia nieruchomości.

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu z dnia 21 września 1950 r. o rozgraniczeniu nieruchomości Skarbu Państwa lub nieruchomości nabywanych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 338) zarządza się, co następuje:

Upoważnia się podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego wykonawców narodowych planów gospodarczych, wymienionych w art. 2 dekretu z dnia

26 kwietnia 1949 r. o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197 i Nr 55, poz. 438), do przeprowadzania rozgraniczenia nieruchomości posiadanych we własnym zarządzie albo na których nabycie otrzymali zezwolenie.

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

628

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 maja 1951 r.

w sprawie upoważnienia podległych przedsiębiorstw handlu detalicznego i żywienia zbiorowego do udzielania zamówień w zakresie robót i usług osobom nie wymienionym w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dostaw, robót i usług na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 73 i Nr 58, poz. 448) zarządza się, co następuje:

§ 1. Upoważnia się państwowe przedsiębiorstwa,

prowadzące handel detaliczny albo żywienie zbiorowe, do udzielania zamówień osobom nie wymienionym w § 8 ust. 1 powołanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. bez potrzeby uzyskiwania odmowy przyjęcia zamówienia przez osoby wymienione w § 8 tego rozporządzenia w zakresie robót i usług

polegających na przystosowaniu do spożycia artykułów objętych zakresem działania przedsiębiorstwa, na dodaniu właściwości smakowych, paczkowaniu, dozowaniu, rozlewaniu, konserwowaniu (np. ogórków, kapusty) itp. czynnościach.

§ 2. Konieczność udzielenia zamówienia osobom określonym w § 1 powinna być stwierdzona protokołem podpisanym przez kierownictwo zakładu i przedstawiciela związku zawodowego. Odpis protokołu kierownictwo powinno przesłać niezwłocznie jednostce nadrzędnej oraz prezydium powiatowej rady narodowej

(referat handlu), właściwej ze względu na położenie zakładu; w miastach stanowiących powiaty — należy odpis protokołu przesłać prezydium miejskich rad narodowych, a na obszarze m. st. Warszawy i m. Łodzi — prezydium dzielnicowych rad narodowych tych miast.

§ 3. Wartość poszczególnego zamówienia nie może przekraczać kwoty 15.000 zł.

§ 4. Upoważnienie niniejsze wygasa w dniu 31 grudnia 1951 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: T. Dietrich

629

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO I PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI

z dnia 20 maja 1951 r.

w sprawie powoływania, składu, zadań oraz zasad działania komisji kalkulacyjno-cennikowych.

Na podstawie § 4 uchwały Nr 304 Prezydium Rządu z dnia 28 kwietnia 1951 r. w sprawie trybu zatwierdzania cen na artykuły produkcji spółdzielczej (Monitor Polski Nr A-39, poz. 470) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prezydium wojewódzkich rad narodowych powołują w drodze zarządzeń komisje kalkulacyjno-cennikowe.

§ 2. 1. Do zadań komisji kalkulacyjno-cennikowych należy wydawanie na zlecenia wydziałów handlu oraz wydziałów przemysłu prezydium rad narodowych opinii w przedmiocie:

- 1) zatwierdzanych przez wydział handlu prezydium wojewódzkiej rady narodowej cen na artykuły produkcji spółdzielczej, przeznaczone do zbytu w detalicznej sieci obrotu handlowego,
- 2) zatwierdzanych przez wydział przemysłu prezydium wojewódzkiej rady narodowej cen na dostawy, roboty i usługi.

2. Opinia komisji kalkulacyjno-cennikowych powinna być oparta na:

- 1) szczegółowej analizie kosztów wytworzenia podanego przez wytwórcę,
- 2) o ile zaś chodzi o artykuły przeznaczone do zbytu w detalicznej sieci obrotu handlowego ponadto na porównaniu cen ustalonych za takie same lub podobne artykuły wytwarzane przez przedsiębiorstwa państwowe i spółdzielcze, jak i na analizie rynku.

§ 3. W skład komisji wchodzi: przedstawiciel wydziału handlu, przedstawiciel wydziału przemysłu oraz przedstawiciele:

- 1) wydziału finansowego prezydium rady narodowej,
- 2) Miejskiego Handlu Detalicznego,
- 3) Powszechnych Domów Towarowych,
- 4) wojewódzkiej jednostki Związku Spółdzielni Spożywców,
- 5) Spółdzielczej Organizacji Zbytu Drobnej Wytwórczości „Spółnota Pracy”,
- 6) wojewódzkiego zarządu przemysłu terenowego,
- 7) związków spółdzielni rzemieślniczych, zrzeszonych w centrali Rzemieślniczej — Centrali Spółdzielczo-Państwowej, okręgowych oddziałów Centrali Przemysłu Ludowego i Artystycznego — Centrali Spółdzielczo-Państwowej, właściwych związków branżowych spółdzielni pracy, zrzeszonych w Związku Spółdzielni Pracy, oraz okręgowych oddziałów Centrali Spółdzielni Inwalidów,

8) oddziału okręgowego Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”.

§ 4. 1. Komisja obraduje w kompletach, na których przewodniczy przedstawiciel wydziału handlu, o ile przedmiotem opinii komisji ma być zaopiniowanie ceny na artykuły przeznaczone do zbytu w detalicznej sieci obrotu handlowego, lub przedstawiciel wydziału przemysłu w innych przypadkach.

2. W skład kompletu w pierwszym przypadku powinni wejść przedstawiciele wszystkich organów wymienionych w § 3 pkt 1—8, w drugim zaś — organów wymienionych w § 3 pkt 1, 6 i 7.

3. Do ważności postanowień komisji potrzebny jest co najmniej następujący skład komisji: przedstawiciel wydziału handlu lub wydziału przemysłu prezydium rady narodowej, przedstawiciel zainteresowanej centrali spółdzielni lub właściwego związku branżowego oraz przedstawiciel uspołecznionego handlu detalicznego. Decyzje komisji zapadają większością głosów; w przypadku równości głosów rozstrzyga przewodniczący komisji.

4. Wydatki komisji pokrywane będą z opłat wnoszonych przez zainteresowanych wytwórców według taryfy ustalonej przez Ministra Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Finansów i Prezesem Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości.

§ 5. W przypadku, gdy dla prawidłowości opracowania kalkulacji konieczne jest zbadanie kalkulacji przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje fachowe, przewodniczący komisji może powierzać rzeczoznawcy opracowanie opinii co do kosztu wytworzenia jeszcze przed zaopiniowaniem sprawy przez komisję.

§ 6. Rzeczoznawcy otrzymywać będą za wydanie opinii wynagrodzenie obliczone w stosunku do czasu pracy zużytego na zbadanie kalkulacji według stawki wynagrodzenia od 6 do 12 zł za godzinę. Określenia wynagrodzenia rzeczoznawcy dokonuje komisja.

§ 7. Wynagrodzenie za udział w posiedzeniach członków i sekretarza komisji nie może przekroczyć kwoty maksymalnej diety dziennej, przewidzianej przy podróżach służbowych pracowników. Przewodniczącemu komisji przysługuje 150% wynagrodzenia członka komisji. Wynagrodzenie powyższe może być wypłacone tylko za posiedzenia odbyte poza godzinami służbowymi.

§ 8. Wydatki komisji pokrywane będą na podstawie dyspozycji przewodniczącego komisji z rachunku pozabudżetowych środków specjalnych, na który wno-